

Publicerad 2012-12-02 20:50 av Lena Själsöga Keijser

i nyckelgropen

i silversolsdaning

av de trenne besläktade

framträder

ur dimman

är

*

sträcker min hand

allt

längre

bara för att finna

tomheten sluka den

frågar mig

vad är tomheten

är tomheten mitt hjärtas gråt

när

skall gråten upphöra

det vet du

viskar vindens moder

*

fåglar väver solstrålar

vinterängen blommar
silvergulds klarhet
ännu en dag
vari mina händer
sluter
sig

*

det vandrar en vitmåne i molnskogarnas
mjukklara stjärnvidder
molnfiskaren sitter med metspö
utan krok
och är det en krok
är det nålen med öga

han nedlägger en stjärngåva
i en frysande hand

vitmåne pudrar marker
i diamantstrofer

den rosen
är av oblatsljus

*

mitt ibland stammarna synes en låga skimra
är det en låga
är det en stjärna
är det ett hjärtas bön

hon följer skimret
kvinnan vilken vaknat i rimfrostrosendalen
är i upplevelsen av att detta skimmer är en utsträckt hand
vilken mjuk omfamnar hennes
eller kanske är det en lina

vilken drar henne till sig
allt närmre kommer hon
står slutligen inför en grottöppning
vilken bjuder henne stiga in

lågan mitt ibland stammarna
skimret stjärnan ett hjärtas bön
är en eld i kretsen av stenar vilka i skimret av eld
är rosor omfamnande värnande elden

vid elden sitter han vilken ej släpper hennes hand
ögonen är milda ansiktet är visvackert
han hjälper henne sätta sig ned
nu släpper han handen
reser sig lägger värmande mantel runt hennes axlar
gångarna är många här draget visslar stundtals
han håller upp värme i lerskål vilken han lägger i hennes händer

hon befinner sig i förundran
glömmer drycken

varsamt rör han vid hennes glömska
drick

hon dricker
värmén sprider sig

det bleka ansiktet skimrar rodnande

han lyfter skålen ur hennes leendehänder

tysta vandrar de betraktelsens närhet

låt mig undervisa dig
visa dig undrens väg

*

i hennes vackra vinterträdgård
växer spår
luta dig närmre vandrare
blicka in i det vilket är runt spåren säg mig vad du ser
gnistrande blad i finaste filigran arbete
skapade av smeden smyckemakaren

luta dig närmre in i spårens sammanpressade
ja, vad annat är dessa spår

i hennes vackra vinterträdgård
andas ändock
det tystnaden skänker
vad hör du
en upplevelse av upphöjt lugn
andakt

i hennes vinterträdgård andas träden vita
lyft blicken i det solen rör vid grenarna
bländas du av
svävar singlar frigörs glimmandegnistrande fjun
upplever du
vilka når din kind
smälter in
vilka når dina ordspann
läppar
smälter in

hur kan då klanger ljuda falska

och träden andas ut skönheten av sina inren
in ren
låt oss vandra vägens ren
ren är dess vita gnistrande dunbädd
bäddar in våra steg

i hennes vinterträdgård växa träden

hur länge får träd vänta
innan dess frön gror

hugger du ned ett träd med dess löfte till dig

plantera skottet ur ditt hjärta

vildmarken är hennes trädgård
så är vi alla trädgården
i våra händer lever värnandegester

ur hjärtat klingar ej toner falska

kan du se mig
kan jag se dig

*

vildmarken andas
de höga tonerna
vilka är de djupa

i hennes trädgård växa träden
träden med de tysta kronorna
vari vinden susar i rötternas närhet

hon är vildmarkens orörda rörda

huden är vildblomstrens nektargömmen

ett av träden
bär kronan tätt slutet om sig
barken är muren hon vävt
blöder ymnigt av sömmade ärrlinjer

han ser
rör

tag dina fingrar bort
de bränner mig

ändå
varsamt lägger han ordhanden till
viskar
så stannar jag

deras rötter är stjärnvägar
förenade till trots av det gjorda

var då
stilla

hon rör vid hans ansikte ögonen
läpparna rösten vilken vilar stilla
hon rör vid bröstet pulsen

hon klär av sig oron
barken
livsbarken
står naken blottad
med fingrarna sträckta in i moln

hon böjer blygt blicken
du har ej lämnat spår
marken är orörd
var lärde du dig dessa steg

ömt kysser han hennes nacke
ömt kysser han nyckelgropen

klär sakta av henne
hudnära

i drömmen av mitt själv
drömmer jag iskyla
den värme isen är
drömmer jag isgrottans facklor
hör bjällrorna
ser snörökens gnistrande molntunnlar

i drömmen av mitt själv
drömmer jag

det skymningen gör
tänder mildrar skärper

i drömmen av mitt själv
drömmer jag det enda jag
kan
göra

*

ekarna i lunden den helgade
däri vandrarna ännu sover midnattssteg
däri danserna äro slocknade
ryter väcker stormarnas är
hasselträdet skälver
i gråtande släpper sina frukter i ekorrens händer

så må det ske
älskade

i drömmen av mitt själv
drömmer jag det enda jag
kan
göra

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten